

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
1.Bf.236/2014/12. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2014. év december hó 11. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az emberölés bűntettének kísérlete és más bűncselekmény miatt az I. r. vádlott és társa ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 6.B.1319/2013/86. számú ítéletét az I. r. és II. r. vádlott vonatkozásában megváltoztatja.

A vádlottak terhére megállapított élet elleni bűncselekményt mindkét vádlott esetében társtettesként elkövetettnek minősíti.

A II. r. vádlott szabadságvesztés büntetését 10 (tíz) évre, a közügyektől eltiltás mellékbüntetését 8 (nyolc) évre súlyosítja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét az I. r. és a II. r. vádlottakkal szemben helybenhagyja.

Az I. r. vádlott esetében a 2014. év július hó 3. napjától, míg a II. r. vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A másodfokú eljárás során felmerült 32.560,- (harminckettőezer-ötszázhatvan) forint bűnügyi költségből az I. r. vádlott 16.560,- (tizenhatezer-ötszázhatvan),- forintot, a II. r. vádlott 16.000,- (tizenhatezer) forintot köteles az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s:

A Fővárosi Törvényszék a 2014. április hó 18. napján kihirdetett 6.B.1319/2013/86. számú ítéletével az I. r. vádlottat emberölés bűntettének kísérlete [Btk. 160. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b) pont] és jármű önkényes elvétele bűntette [Btk. 380. § (1) bekezdés] miatt, mint visszaesőt - halmazati büntetésül - 14 (tizennégy) év szabadságvesztésre és 10 (tíz) év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztést

fegyházban rendelte végrehajtani azzal, hogy az I. r. vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható.

A II. r. vádlottat bűnsegédként elkövetett emberölés büntettének kísérlete [Btk. 160. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b) pont] miatt 8 (nyolc) év szabadságvesztésre és 6 (hat) év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztést fegyházban rendelte végrehajtani azzal, hogy a II. r. vádlott legkorábban a büntetés 2/3 részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

Mindkét vádlott esetében beszámította a kiszabott szabadságvesztésbe az előzetes fogvatartásban töltött időt.

Rendelkezett a bűnjelekről így az elkövetés eszközét elkobozta, míg a további bűnjelek lefoglalását megszüntette, és részben kiadni, részben pedig megsemmisíteni rendelte.

Kötelezte a két vádlottat részben külön, részben pedig egyetemlegesen az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítélet ellen az ügyész a II. r. vádlott terhére, részesség helyett társtettesi minőség megállapításáért, valamint súlyosabb büntetés kiszabásáért jelentett be fellebbezést, míg az I. r. vádlott és védője a tényállás téves megállapítása miatt, valamint eltérő jogi minősítésért, míg a II. r. vádlott és védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítés céljából fellebbezett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.730/2013/5. számú átiratában az ügyészi fellebbezést módosítással illetve kiegészítéssel tartotta fenn. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartotta, ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, és mérlegeléssel megalapozott tényállást állapított meg. A két vádlott bűnösségére vont következtetést okszerűnek, a cselekmények minősítését, ezen belül is az elkövetői minőség megállapítását a bírói gyakorlattal megegyezőnek és helytállónak tartotta. Helyesnek tartotta az elbíráláskori Btk. alkalmazását, figyelemmel arra, hogy eszerint az élet elleni bűncselekmény nem kétszeresen, hanem egyszeresen, ekképp enyhébben minősül. A büntetéskiszabás körében értékelendő bűnösségi körülményeket annyiban tartotta kiegészítendőnek, hogy az I. r. vádlott a jármű önkényes elvételének büntette vonatkozásában kriminológiailag különös bűnismétlő, és figyelemmel kell lenni arra is, hogy az élet elleni cselekmény kísérlete befejezett, és nem távoli volt. A II. r. vádlott terhére bejelentett fellebbezés kapcsán kifejtette, hogy a törvényszék helyesen járt el, amikor a törvénnyel negyedik alkalommal összeütközésbe került, fizikai bűnsegéd II. r. vádlottal szemben is fegyházbüntetést szabott ki, azonban álláspontja szerint tévedett az elsőfokú bíróság, amikor alkalmazhatónak ítélte a Btk. 82. § (2) bekezdés a) pontja szerinti enyhítő rendelkezést, mivel ennek feltételei a bűnismétlő, társadalomra veszélyes II. r. vádlottnál nem állnak fenn.

Ezért indítványozta, hogy a II. r. vádlottal szemben az enyhítő szakasz mellőzésével szabjon ki felemelt tartamú, a törvényi büntetési tételkeret minimumát meghaladó fegyházbüntetést és súlyosítsa a közügyektől eltiltás mellékbüntetést is. Továbbá - utalva arra, hogy az I. r. vádlottnál nem esik a Be. 354. §-a szerinti súlyosítási tilalom alá - a Btk. 74. § (1) bekezdés a) pontja és a 75. § (1) bekezdése alapján az I. r. vádlott esetében 34.000 forint összegre, míg a II. r. vádlott esetében 30.000 forint összegre rendeljen el az ítéltábla vagyonekobzást, és egészítse ki az előzőekben írtak szerint a bűnösségi körülményeket, valamint számítsa be a további fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe. Egyebekben az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt azzal, hogy a nyilvános ülésen nem kíván részt venni.

Az I. r. vádlott védője a nyilvános ülésen fenntartotta a fellebbezését, így elsődlegesen eltérő minősítés, súlyos testi sértés büntette megállapítását kérte, és ennek megfelelő büntetés kiszabását, míg a másodlagosan enyhítésért bejelentett fellebbezését is fenntartotta azzal, hogy az I. r. vádlott csupán védekezett, amikor bántalmazta a sértettet.

A II. r. vádlott védője a nyilvános ülésen a fellebbezését kiegészítette, így elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére tett indítványt arra hivatkozva, hogy a tényállás felderítetlen maradt, illetve az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének sem tett eleget azzal kapcsolatban, hogy mi alapján állapította meg, hogy a cselekmény utolsó harmadában mindkét vádlott a helyszínen volt (végig). E körben hivatkozott arra, hogy a két vádlott külön távozott, és a sértett az első ütést követően, miután megrendült, már nem tudott pontos vallomást tenni, a II. r. vádlott ezt követően már az I. r. vádlott szerint is elszaladt a telefonnal. Elmondta még, hogy a kérdéses kaputelefon nem volt működképes, így a sértett erre vonatkozó vallomása sem helytálló. Miután a sértett telefonja nem került meg, így azt sem lehet tudni, hogy ténylegesen kihez került. Hiányolta a híváslista megfelelő elemzését, az elkövetést követő időszakra, és nem tartotta mellőzhetőnek 1. számú tanú személyes kihallgatását (akinek a vallomása a tárgyaláson felolvasásra került) és szembesítését a vádlottakkal.

Másodlagosan bizonyítottság hiányában a II. r. vádlott felmentését indítványozta, figyelemmel arra, hogy nem nyert bizonyítást, hogy a cselekmény elkövetésénél jelen lett volna. Ekkor a II. r. vádlott már hazament, a rendőrök is otthonában találták meg, így a tényállást módosítani kell, és mellőzni kell a jelenlétére vonatkozó megállapításokat. A sértett is bizonytalan volt abban, hogy egyáltalán a II. r. vádlott megütötte-e, így ezt is mellőzni kell. A II. r. vádlott tagadta mindezeket, és bántalmazás nyoma sem volt megállapítható a részéről.

Fenntartotta a védő az enyhítés érdekében bejelentett fellebbezését is, egyetértve azzal, hogy az ügyész már nem vitatta a másodfokú eljárásban a bűnsegédi alakzat megállapítását. Tévesnek tartotta ellenben az ölésre vont következtetést, mivel nem állapítható meg, hogy a II. r. vádlott végig ott lett volna az elkövetés során. Amennyiben észlelte is az első ütést a II. r. vádlott, a terhére megállapítható

bűncselekmény az életveszélyt okozó testi sértéstől súlyosabb minősítésű nem lehet. Ennek megfelelően az enyhítő szakasz alkalmazását helyesnek tartotta, illetve a további időmúlásra is figyelemmel a büntetés enyhítését kérte.

A vagyonelkobzásra vonatkozó ügyészi indítvány kapcsán jelezte, hogy nincs pontos adat arra, hogy a használt mobiltelefon milyen értéket képviselt, az értékek pontosan nincsenek felderítve, ezért vagyonelkobzás sem alkalmazható.

Az I. r. vádlott írásban is indokolta a fellebbezését, elismerve azt változatlanul, hogy többször megütötte a sértettet, ami fejsérülést okozott, azonban emiatt koponyatörést nem állapítottak meg a sértett elsődleges vizsgálata során. Az első igazságügyi orvosszakértői vélemény is ezt igazolta álláspontja szerint, ráadásul a közvetlen életveszélynek minősített sérüléshez képest a sértett rövid időn belül a kórházból az otthonába távozott, ezért életveszélyben sem lehetett.

Az igazságügyi orvosszakértő az első véleményét később jelentős idő elteltével úgy változtatta meg, hogy már törést is véleményezett, illetve a későbbiekben a bíróság által kirendelt igazságügyi orvosszakértő is a halántékcsonst törését írta le véleményében, de álláspontja szerint „a felvétel idővel romlik, karcossá válhat”, továbbá életszerűtlen, hogy amikor a felvétel elkészült, még nem találtak törést, majd ezt követően, másfél év múlva már igen.

Mindezek alapján indítványozta, hogy az igazságügyi orvosszakértők véleményét hagyja figyelmen kívül az ítélet, és az emberölés büntettének kísérletét minősítse súlyos testi sértés büntettének, mely alapján a mindkettőjükkel szemben kiszabott büntetés enyhítését kérte.

Az I. r. vádlott a nyilvános ülésen az utolsó szó jogán a fellebbezését fenntartotta, és ismételten kifejtette, hogy miért nem fogadhatók el az igazságügyi orvosszakértői véleményekben foglaltak. Ezek mellőzése mellett az ügyeletes orvos véleményét kérte értékelni, hivatkozva arra, hogy ő volt, aki kezelte, és a jelentésben is le van írva, hogy a röntgen nem mutatott törést. Ennek megfelelően indítványozta, hogy minősítse át a cselekményt az ítélet elsősorban súlyos testi sértés büntettének, vagy akár életveszélyt okozó testi sértésnek, bár ennek kapcsán ugyanúgy kifejtette, hogy, ha nem volt törés, nem volt szükség műtéti beavatkozásra, és távozott is hamarosan a kórházból a sértett, akkor nem lehetett életveszélyes állapotban. Kifejtette továbbá, hogy a II. r. vádlott nem volt ott az elkövetéskor a helyszínen, nincs köze a bűncselekményhez, a sértett pedig nem volt kihallgatható állapotban a kórházban. A cselekményt illetően elmondta, bár többször megütötte a sértettet, azonban csak védte magát, a bűncselekményt csak ő követte el, de nem az ölési cselekményt, míg a II. r. vádlott semmit sem követett el.

Mindezek alapján elsődlegesen az ítélet hatályon kívül helyezésére tett indítványt, másodlagosan annak enyhítését kérte.

A II. r. vádlott az utolsó szó jogán úgy nyilatkozott, hogy nem követte el a bűncselekményt.

A Fővárosi Ítéltábla a kétoldalú perorvoslat alapján eljárva a Be. 348. § (1) bekezdésére figyelemmel a Fővárosi Törvényszék ítéletét és az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírált, figyelemmel arra is, hogy az I. r. vádlott terhére nem volt fellebbezés. Ennek során megállapította, hogy a törvényszék eljárásban a Be. rendelkezéseit betartotta, az ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a rendelkezésére álló bizonyítékokat a tárgyaláson közvetlenül is megvizsgálta, illetve törvényesen járt el akkor is, amikor az 1. számú tanú vallomását felolvasással tette a tárgyalás anyagává, mivel e tanú ismeretlen helyen tartózkodott. A tárgyalási szakban további igazságügyi orvosszakértői bizonyítást is elrendelt az ügyben, részletes és alapos bizonyítást vett fel a sértett sérülésére vonatkozóan.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok értékelése során helytálló érveléssel és körültekintető alapossággal mutatott rá az I. és a II. r. vádlott által előterjesztett védekezés belső ellentmondásaira, arra, hogy egymás vallomásaival is ellentmondásba kerültek, csakúgy, mint a sértetti vallomással és a további bizonyítékokkal is.

A két vádlott következetlen és ellentmondásos vallomásaival szemben a sértett az eljárás során lényegében következetes és a bizonyítás egyéb anyagával is összhangban álló vallomásokot tett a cselekmény lényegét illetően. A sértett szavahihetőségét nem érintette az, hogy az első támadás következtében magát a bántalmazás elszenvedését nem tudta teljes egészében, minden részletét tekintve elmondani, az elsőfokú bíróságnak az ezzel kapcsolatos értékelése is logikus, alappal nem kifogásolható. A sértettnek az erre vonatkozó vallomásrészletei elegendő bizonyítékkal szolgáltak a bűnösség kérdésében való döntéshez, a tényállás megfelelő megállapításához, összhangban az igazságügyi orvosszakértői véleményben foglaltakkal, valamint a helyszíni szemle jegyzőkönyvében rögzítettekkel.

Ehhez képest nem foghatott helyt az I. r. vádlott részéről az a védekezés, hogy azért bántalmazta a sértettet, mert az rátámadt, illetve a II. r. vádlott részéről ugyancsak elfogadhatatlan volt az, hogy nem volt jelen, és nem vett részt a bántalmazásban.

A sértett valamennyi kihallgatása törvényes volt, az első rendőri jelentés tanúsága szerint - ahogyan más hasonló esetekben is - a nyomozó hatóság tagja értekezett a kezelőorvossal, aki közölte, hogy még nincs kihallgatható állapotban a sértett, de tájékoztatást fog adni arról (is). A következő feljegyzés szerint a főorvos a reggeli órákban már kihallgathatónak nyilvánította a sértettet, arra csak ezt követően került sor.

Az elsőfokú bíróság az igazságügyi orvosszakértői véleményekkel kapcsolatban helyesen rögzítette ítéletének indokolásában, hogy azok egymással ellentétben nem álltak, lényegében az első igazságügyi orvosszakértő vélemény kiegészítése már szintén feltűntette a halántékcsont törését. Megjegyzi az ítéltábla, hogy az első igazságügyi orvosszakértő véleményből az is kiderült, hogy valóban nem állt minden orvosi irat a szakértő rendelkezésére, így emiatt sem tekinthető

ellentmondásosnak a nyomozás során készült orvosszakértői vélemény, illetve kiegészítő vélemény. Mindemellett helyesen döntött az elsőfokú bíróság, hogy a sértett által elszenvedett sérülések vonatkozásában a tárgyalási szakban ismételt igazságügyi orvosszakértői vizsgálatot rendelt el, ugyanis az ennek során eljáró orvosszakértő a kérdéses fejsérülés vonatkozásában radiológus szakértőt is bevont, amely vélemény így minden tekintetben alapos és kimerítő volt, és minden kérdésre választ adott, valamennyi orvosi irat birtokában. Ekként a sértett által elszenvedett fejsérülések, így a halántékcsonthoz törés is aggálytalanul megállapítható volt, az ezzel kapcsolatos ellenvetések nem foghattak helyt. Nyilvánvalóan alaptalan az a felvetés az I. r. vádlott részéről, hogy az idő múlásával a felvételek minősége romlott, hiszen digitális felvételekről volt szó, a radiológus szakértő által jelzett CD hiba nem erre vonatkozott. Meg kell jegyezni azt is, hogy a nyomozati iratnál rendelkezésre álló orvosi iratok között nem csak azok a leletek találhatók, amely szerint az elsődleges, hagyományos röntgenfelvételek nem mutattak ki koponyacsont törést, hanem az ezt követően röviddel készült azon CT felvétel is, amely már jelzi ezen sérülést (is). Az erre vonatkozó valamennyi orvosi irat egyébként feltüntetésre került az utóbb készült igazságügyi orvosszakértői véleményben. Az is megállapítható az iratokból, hogy több jelentés készült, amelyek közül az első valóban nem tartalmazta a kérdéses törést, azonban az ezt követő jelentés már igen. Erre tekintettel sem foghat helyt az I. r. vádlott ezzel kapcsolatos kifogása.

Összességében az ítélet tábla fentiekre is tekintettel megállapította, hogy az elsőfokú bíróság lelkiismeretes bizonyítást vett fel, a bizonyítékokat egyenként, külön-külön és összességében is értékelte, összevetette egymással és logikus, meggyőző, részletes indokolással adott számot mérlegeléséről.

Minderre tekintettel a Fővárosi Törvényszék által megállapított tényállás megalapozott, azt mindössze kisebb mértékben kell az iratok tartalma alapján a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja szerint kiegészíteni, illetve pontosítani az alábbiak szerint:

- az I. r. vádlottat az elsőfokú ítéletben rögzítetteken túlmenően a Pesti Központi Kerületi Bíróság a 2011. május hó 26. napján hozott és ugyanekkor jogerős 16.Fk.3775/2005/149. számú ítéletével lopás büntette, maradandó fogyatékossgot okozó testi sértés büntette és súlyos testi sértés büntetének kísérlete miatt 1 (egy) év fiatalkorúak fogházára ítélte, melynek végrehajtását 2 (kettő) év próbaidőre felfüggesztette, pártfogó felügyelete mellett. Ezen cselekmények elkövetési ideje 2005. január hó 13. és 17. napja (az I. r. vádlott erkölcsi bizonyítványa alapján).
- Az ítélet 6. oldalán az utolsó bekezdést annyiban pontosítja az ítélet tábla, hogy a sértett fejét ért hat ütés közül egy rendbeli közepest meghaladó - nagy erejű, míg a többi közepes erejű volt (az elsőfokú bíróság által kirendelt igazságügyi orvosszakértő szakvéleménye alapján, amelyet a tényállás alapjául elfogadott, az ítélet indokolásából átemelve).

- Az ítélet 7. oldalán az utolsó előtti bekezdést megelőzően azzal egészíti ki az ítéltábla, hogy „A sértett által elszenvedett jobboldali halántékcsonst törés, valamint a keményburok feletti térben lévő vérömleny gyógytartama mind külön-külön, mind pedig azokat együttesen értékelve is 8 napon túli, a tényleges gyógytartam 10 hét. A kemény agyburok feletti térben, azaz a koponyaüregen belüli vérömleny azon túl, hogy 8 napot meghaladó gyógytartamú sérülés, egyben életveszélyes sérülésnek minősül. A hajas fejbőr egyéb, lágyrész sérülései 8 napon belül gyógyuló sérülések" (az elsőfokú bíróság által kirendelt igazságügyi orvosszakértő szakvéleménye alapján, az ítélet indokolásából tényállásba átemelve).

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás mindezen kisebb pontosítással illetve kiegészítéssel megalapozott, és mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében foglalt hiányosságoktól, ezért a másodfokú eljárásban a felülbírálat alapját képezi.

A megalapozott tényállásból okszerű a vádlottak bűnösségére vont következtetés, és törvényes a cselekmények jogi minősítése is, azonban tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a vádlottak cselekményét nem társtettesként elkövetettnek minősítette.

Ennek kapcsán kiemeli az ítéltábla, hogy az elsőfokú bíróság helyesen idézte a vonatkozó bírói gyakorlatot, azonban az abból levont következtetései az ítéleti tényállásban megállapítottakkal összevetve nem voltak helytállóak.

Az ítéltábla minderre tekintettel az elsőfokú bíróság jogi indokolásából az alábbi megállapításokat emeli ki:

Nem bűnsegédje, hanem társtettese az emberölésnek az, aki a sértettet az élet kioltására alkalmas tevékenységet végző személlyel szándék-és akarategységben bántalmazza.

Az ítélezési gyakorlat az alanyi oldalon az élet kioltására irányuló akarategységet kívánja meg, a tárgyi oldalon pedig az ölési cselekmény elkövetésében való részvétel fogalmán nemcsak az eredményt közvetlenül előidéző véghezviteli magatartást tekinti, hanem minden, a tényállás szerinti ölési cselekményt kiegészítő, vagy rész-cselekményként szolgáló olyan egyéb magatartást, amely a másik társ magatartásával együtt vezet a sértett életének kioltására.

A társtetesség megállapításának nem feltétele, hogy az ölési cselekményben a résztvevők egyaránt a halálos eredményt közvetlenül előidéző magatartást fejtsenek ki, társtettes az is, aki felismerve társa szándékát, vele akarategységben egymás tevékenységét kölcsönösen kiegészítve vesz részt a bűncselekmény elkövetésében.

Az ítélezési gyakorlat által kimunkált mindezen megállapításokat kell összevetni a tényállásban megállapítottakkal. Ezek szerint a két vádlott kétségkívül összehangolt, egymás tevékenységéről tudó, célratörő támadást indított a sértett ellen az értékei

megszerzéséért. Ennek első része volt a II. r. vádlott által végrehajtott figyelemelterelő tevékenység, amely eredményesnek is bizonyult, hiszen az I. r. vádlott emiatt tudta váratlanul megtámadni a sértettet a viperával, a fejre mért középest meghaladó-nagyerejű ütéssel. Amennyiben a II. r. vádlott tevékenysége „mindössze” ennyiben merült volna ki, akkor valóban bűnsegédi magatartást valósított volna meg, azonban ezt követően a II. r. vádlott az elkövetés minden mozzanatának ismeretében és tudatában (az I. r. vádlott már ütötte a sértettet), maga is beszállt a sértett fizikai bántalmazásába, azaz a sértettet az élet kioltására alkalmas eszközzel és módon támadó I. r. vádlottal szándék- és akarategységben bántalmazta (eszköz nélkül). Ettől a ponttól kezdve pedig a II. r. vádlott tevékenysége nem bűnsegédi, hanem társtettesi, e vonatkozásban az nem döntő jelentőségű, hogy a sértett mennyiben észlelte a II. r. vádlott bántalmazását, illetve az sem befolyásolja az elkövetői minőséget a konkrét esetben, hogy az I. r. vádlott viperával végrehajtott támadása mellett a II. r. vádlott eszköz nélküli támadása önmagában nyilvánvalóan nem volt alkalmas a halálos eredmény előidézésére.

A fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla a vádlottak élet elleni cselekményét társtettesként elkövetettnek minősítette azzal, hogy az I. r. vádlott esetében a helyes elkövetői minőség megállapítása nem esik súlyosítási tilalom alá.

Ezen túlmenően az ítéltábla egyetértett a törvényszék jogi indokolásával, a cselekmények minősítésével, így azzal is, hogy a vádlottak az élet elleni cselekményt nyereségvágyból követték el, mivel az irányadó tényállás szerint a szándékuk a sértett értéktárgyainak, készpénzének a megszerzésére irányult.

Az ítéltábla egyetértett abban is az elsőfokú bírósággal, hogy az elbíráláskori büntetőtörvény, a 2012. évi C. törvény rendelkezései kedvezőbbek a vádlottakra nézve, ennek kapcsán az élet elleni cselekmény egyszeresen minősülésére, illetve a II. r. vádlott esetében a kedvezőbb feltételes szabadságra bocsátásra vonatkozó rendelkezésre figyelemmel a törvényszék érvelése helytálló volt.

Az elsőfokú bíróság lényegében helyesen vette számba a bűnösségi körülményeket, azonban a megváltozott elkövetői minőségre tekintettel a II. r. vádlott esetében mellőzni kell az enyhítő körülmények közül a bűnsegédi elkövetést, illetve az élet elleni bűncselekmény kísérleti szakban maradása nem tekinthető nyomatékos enyhítő körülménynek, figyelemmel arra, hogy az befejezett és közeli volt.

Mindezek alapján a törvényszék az I. r. vádlottal szemben, figyelemmel az elkövetett cselekmények, így különösen az élet elleni cselekmény tárgyi súlyára, a személyében rejlő társadalomra veszélyességre, arányos büntetést szabott ki, amely egyébként súlyosítási tilalom alá is esik, ellenben az enyhítésére sincs ok.

A II. r. vádlott esetében azonban az ítéltábla osztotta az ügyészi fellebbezésben foglaltakat, és részben az elkövetői minőség változtatására, illetve a bűnösségi körülmények módosulására, valamint az ítélet belső arányosságára is tekintettel, az

II. r. vádlott szabadságvesztés büntetését a törvényi minimumra emelte, egyben a közügyektől eltiltás mellékbüntetését is súlyosította. A súlyosítás mértékénél figyelemmel volt arra is az ítélőtábla, hogy a II. r. vádlott társtettesi elkövetői minőségének megállapítása mellett továbbra is az I. r. vádlott volt az, aki az élet kioltására közvetlenül alkalmas elkövetői magatartást tanúsított.

A fellebbviteli főügyészségnek a vagyonek Kobzásra irányuló indítványa valóban nem ütközik súlyosítási tilalomba, azonban az ítélőtábla egyetértett azzal a védelmi érveléssel, hogy az elkövetési értékre vonatkozóan külön bizonyítást az elsőfokú bíróság nem folytatott le, az egyébként nyilvánvalóan nem is befolyásolta az élet elleni cselekmény minősítését. Az erre vonatkozó bizonyítás felvétele a másodfokú eljárásban nem kizárt, azonban az további bizonyítás elrendelését igényelte volna, amely az ügy időszerű befejezését késleltette volna. Erre tekintettel az ítélőtábla nem rendelkezett vagyonek Kobzásról.

Az ítélet egyéb járulékos rendelkezései törvényesek.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítélőtábla a Fővárosi Törvényszék ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdés alapján részben megváltoztatta, egyebekben a Be. 371. § (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

Az ítélőtábla mindkét vádlott esetében rendelkezett a további előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról a kiszabott szabadságvesztésbe, az I. r. vádlott esetében az ismételt fogvatartástól számítva, míg a II. r. vádlott esetében az elsőfokú ítélet kihirdetésétől kezdődően.

Kötelezte az ítélőtábla az I. és II. r. vádlottat külön-külön a másodfokú eljárás során felmerült bünygyi költség megfizetésére a Be. 381. § (1) bekezdése illetve a Be. 338. § (1) bekezdése alapján.

A Fővárosi Ítélőtábla az 1. számú tanú felkutatására és ismételt kihallgatására, a híváslista további elemzésére, illetve a sértett kezelőorvosának esetleges kihallgatására vonatkozó bizonyítást - a rendelkezésre álló bizonyítékok mellett - szükségtelennek tartotta, a tényállás enélkül is megnyugtatóan és megalapozottan megállapítható volt.

Budapest, 2014. év december hó 11. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

Dr. Bartkó Levente s.k.
előadó bíró

Dr. Mató Ágnes s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 6.B.1319/2013/86. számú ítélete a Fővárosi Ítélőtábla mint másodfokú bíróság 1.Bf.236/2014/12. számú ítéletében írt változtatás mellett az I. r. és a II. r. vádlottakkal szemben jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2014. év december hó 11. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke